

„Feszültség, rejtélyek,
szerelem, ármánykodás,
akció. Kihagyhatatlan.”
– *Huffington Post*

COURT OF WINGS AND RUIN

szárnyak
és pusztulás udvara

fine
selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A decorative black line drawing of a thorny vine with several small thorns, winding from the top left towards the center. In the top right corner, there is a circular motif with a spiral-like pattern and small thorns along its edge.

SARAH J. MAAS

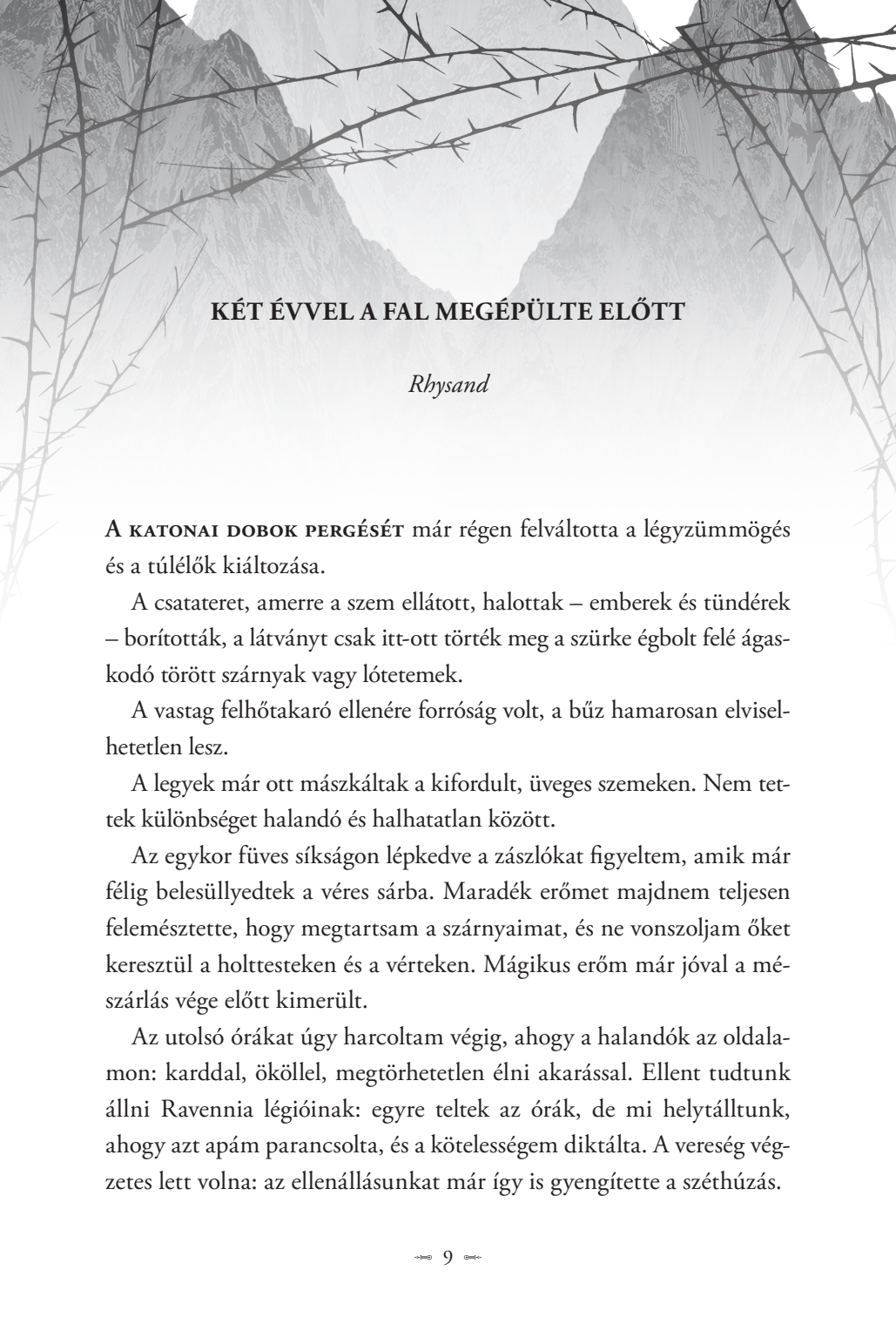
COURT
OF szárnyak
WINGS
és pusztulás udvara
AND
RUIN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Joshnak és Annie-nek.

Elejétől a végéig.

KÉT ÉVVEL A FAL MEGÉPÜLTE ELŐTT

Rhysand

A KATONAI DOBOK PERGÉSÉT már régen felváltotta a légyzümmögés és a túlélők kiáltozása.

A csatateret, amerre a szem ellátott, halottak – emberek és tündérek – borították, a látványt csak itt-ott törték meg a szürke égbolt felé ágaszkodó törött szárnyak vagy lótetemek.

A vastag felhőtakaró ellenére forróság volt, a bűz hamarosan elviselhetetlen lesz.

A legyek már ott mászkáltak a kifordult, üveges szemeken. Nem tetek különbséget halandó és halhatatlan között.

Az egykor füves síkságon lépkedve a zászlókat figyeltem, amik már félig belesüllyedtek a véres sárba. Maradék erőmet majdnem teljesen felemésztette, hogy megtartsam a szárnyaimat, és ne vonszoljam őket keresztül a holttesteken és a vérteken. Mágikus erőm már jóval a mézszárlás vége előtt kimerült.

Az utolsó órákat úgy harcoltam végig, ahogy a halandók az oldalamon: karddal, ököllel, megtörhetetlen élni akarással. Ellent tudtunk állni Ravennia légióinak: egyre teltek az órák, de mi helytálltunk, ahogy azt apám parancsolta, és a kötelességem diktálta. A vereség végzetes lett volna: az ellenállásunkat már így is gyengítette a széthúzás.

A mögöttem tornyosuló vár túl értékes volt ahhoz, hogy átengedjük a lojalistáknak. Nemcsak az elhelyezkedése miatt – a kontinens szívében volt –, hanem az ott őrzött készletek miatt is. Ráadásul a nyugati falnál kovácsműhelyek sorakoztak, a kéményeik éjjel-nappal füstöltek: azért gürcöltek, hogy a csapatainkat ellássák fegyverrel.

Ezeknek a kéményeknek a füstje most összevegyült a halotti máglyák füstjével, amiket már meggyújtottak körülöttem. Én egyre csak mentem tovább, a halottak arcát fürkészve. Később majd az erős gyomrú katonák begyűjtik a fegyvereket az elesettektől, legyenek barátok vagy ellenségek. Túl nagy szükségünk van rájuk ahhoz, hogy a kegyelettel törődjünk. A másik oldal sem foglalkozott ilyesmivel egyáltalán.

A csatatéren minden szinte teljes mozdulatlanságba dermedt, annak ellenére, hogy a mézárás és a zűrzavar órákkal ezelőtt véget ért. A lojalisták nem adták meg magukat, csak visszavonultak, és a halottaikat prédául hagyták a varjaknak.

Óvatosan megkerültem egy elhullott csatálovat. A pompás állat szeme még most is tágra nyílt a rettegéstől. Véres oldalát teljesen beborították a legyek. Lovasa az állat alá szorult, a férfi fejét valamivel majdnem teljesen levágták, de ez a valami nem kard volt. Nem, a tátongó sebeket karommal ejtették.

Ellenségeink – azok a királyságok és területek, ahol ragaszkodtak az emberrabszolgákhoz – nem fogják egykönnyen megadni magukat, csak ha már nem marad más választásuk. De még akkor is... Mi kemény lecke árán, nagyon korán megtanultuk, hogy ők nem tisztelik az ősi szabályokat és hadviselési hagyományokat. Ami pedig minket illet, azaz azokat a tündérnépeket, amik a halandók pártján szálltak harcba: nos, bennünket úgy fognak eltaposni, mint az élősködő kártevőket.

Elhessegettem a fülemnél zümmögő legyet. A kezemet vastag rétegben borította a rászáradt vér, ami csak részben volt a sajátom. Korábban

úgy képzeltem a halált, mint valami békés hazatérést, mint egy kedves, szomorú altatódalt, ami elkísér a túlvilágra, akármi várjon is ott.

Páncélos csizmám alatt megreccsent egy lojalista zászlórúdja. A smaragdöld zászlóra hímzett agyaras vaddisznóra véres sár kenődött.

Az jutott az eszembe, hogy a halál altatódala talán nem is édes muzsika, hanem a legyek döngése, mert a legyek és a férgek a halál szolgálólányai.

Amerre a szem ellátott, mindenütt csatatér, szétterülve a horizonton, kivéve a hátam mögött, ahol a vár állt. Három napon keresztül tartóztattuk fel őket. Három napig harcoltunk, sokan odavesztek, de helytálltunk. Én folyamatosan mozgósítottam, lelkesítettem az embereket és a tündéreket. Együtt akadályoztuk meg, hogy a lojalisták áttörjék a védelmünket, pedig a második nap friss csapatokkal támadták gyenge jobb szárnyunkat. Mindvégig használtam a mágiámat, és amikor már csak füst maradt belőle, az illír hadi technikámnak vettem hasznát, pajzsomat és kardomat forgatva harcoltam a tomboló hordák ellen.

Az egyik halomból, ahol főtündérek holtteste heverték, kiállt egy félig szétroncsolódott illír szárny. Hat főtündér tudta csak legyűzni az illírt, de ő mindannyiukat magával rántotta a halálba. Végsőkig elcsigázott testemben csak úgy kalapált a szívem, miközben félrehúztam a tetejüket.

A csata harmadik, egyben utolsó napjának hajnalán megérkezett az erősítés, amiért az apámnál könyörögtem. A harci hev viszont túlzottan magával ragadott ahhoz, hogy még arra is figyeljek, melyik illír egységhez tartoznak, vagy kik ők egyáltalán, annál is inkább, mivel nagyon sokan használtak szifonokat.

A segítségüknek köszönhetően megfordítottuk a csata menetét, de azóta sem láttam a társaimat az élők között. Azt sem tudtam, hogy Cassian vagy Azriel részt vett-e egyáltalán ebben a csatában.

Azriel valószínűleg nem, mert őt az apám mindig maga körül tartotta, szüksége volt rá mint kémre, de Cassian... El tudtam képzelni az apámról, hogy Cassiant egy olyan egységhez vezényli, amire a túlvilág vár. Ez az egység is ilyen volt, alig a felük maradt életben, csak néhányan tudták utolsó erejükkel elvonszolni magukat a csatatérről.

Fájó, véres kezemmel markoltam a horpadt páncélokat, a merev, kihűlt tagokat, így ráncigáltam le a főurak tetemét az elesett illír katonáról.

Sötét haj, aranybarna bőr... Mint Cassian.

De az ég felé nem Cassian hamuszürke arca meredt üres tekintettel.

Nagyot sóhajtottam, égett a tüdőm az üvöltéstől, száraz ajkam kicserepesedett.

Sürgősen vízre volt szükségem. De ekkor észrevettem, hogy egy másik halomban is illír szárnyak meredeznek az ég felé.

Arrafelé botorkáltam, és semmire nem akartam gondolni, miközben a kitört nyakat igazgattam, hogy meglássam az egyszerű sisak alatt az arcot.

Ő sem Cassian volt.

Mentem tovább a halottak között, a következő illírig.

Aztán egy újabb, majd még egy újabb harcos felé.

Néhányukat ismertem, másokat nem. A csatatér a végtelenbe nyúlt. Mérföldekre. A rothadó halottak királysága.

De folytattam a keresést.

ELSŐ RÉSZ

DÖGHERCEGNŐ

1. FEJEZET

Feyre

A FESTMÉNYEM HAZUGSÁG VOLT.

Ragyogó, színes hazugság, halvány rózsaszín virágokkal és vastag csíkokban felkent napsugarakkal.

Tegnap álltam neki a műtermem nyitott ablaka előtt virágzó rózsaliget tanulmányozásának, amolyan ujjgyakorlatnak szántam. Az egymásba gabalyodó tüskés ágakon és a selymes fényű leveleken túl a smaragdzöld dombok hullámokban veszték a távolba.

Szűnni nem akaró, fáradhatatlan tavasz...

Ha úgy festettem volna le az udvart, ahogy a zsigereim diktálják, akkor hússzagató tüskék lettek volna a vásznamon. Olyan virágok, amik kíméletlenül elvesznek minden fényt az apróbb növények elől, a dombokra pedig véres foltokat pingáltam volna.

De ezen a széles vásznon minden ecsetvonás kiszámított volt, a színeket úgy kavartam-kevertem, a pettyeket és az örvénylő vonalakat olyanra

mázoltam, hogy a képből ne csupán a tavaszi idill, hanem derűs hangulat is áradjon. Nem eltűzött boldogságot, csupán valami örömteli, végleges gyógyulást akartam bizonyítani, hogy túl vagyok azokon a borzalmakon, amiket csak óvatosan hoztam szóba.

Az elmúlt hetekben a viselkedésemet is olyan gondos tudatossággal alakítottam, ahogy a képeimet festettem. Ha a valódi éneket akartam volna megmutatni, akkor marcangoló karmokat láttak volna rajtam, a kezeim pedig olyanok lettek volna, amikkel az utolsó szuszt is kipréselném a környezetemben élőkől. Az arannyal díszített pompás termek falai vörösek lennének a vértől.

De még nem álltam készen.

Még nem, és minden ecsetvonásnál és mozdulatnál erre figyelmeztettem magam. A gyors megtorlás semmit nem érne, csak a bennem fortyogó haragot csillapítaná.

Minden egyes alkalommal, amikor velük beszéltem, magamban Elain sírását hallottam, amikor az Üstbe lökték őt. Amikor rájuk néztem, Nestát láttam magam előtt, ahogy az ujjával Hybern királyára mutat, és halállal fenyegeti őt. A szagukat érezve Cassian vérét is éreztem, ami tócsába gyűlt a csontfehér vár sötét kövén.

Az ecset megroppant a kezemben, akkora erővel szorítottam. Halankárokodva az ablak és az ajtó felé pillantottam. Itt a falnak is szeme volt, nem dobhattam ki csak úgy egyszerűen a szemétké az ecsetet.

Körülkémletem a tudatommal, igyekeztem megérezni, hogy van-e a közelben bárki, aki figyel, kémkedik utánam. Senki.

Magam elé tartottam az ecset kettétört darabjait, és egy pillanatra keresztülhatolt a tekintetem a jobb kezeimet és az alkaromat díszítő tetoválást elrejtő varázslaton. A rajz a szívemet szimbolizálta, és a valódi rangomat: az Éjszaka udvarának úrnője.

Elég volt egy futó gondolat, és az ecset égni kezdett. A lángok másodpercek alatt elnyelték a fát, a pamacsot és a festéket, de bennem

nem tettek kárt. Amikor már csak füst és hamu maradt belőlük, szemet varázsoltam, ami kifújta mindent a tenyeremből a nyitott ablakon. A biztonság kedvéért hívtam még egy kis szellőt is a kertből. Végigfújta a szobán, eltüntette a füstszagot, majd mindent betöltött nehéz, fullasztó rózsáillattal.

Az is lehet, hogy feladatomból végeztével a kastélyt is porig fogom égetni. A rózsákkal fogom kezdeni.

Ekkor a tudatommal megéreztem, hogy ketten közelednek. Felkaptam egy új ecsetet, amit bemártottam az első, kezem ügyébe akadó festéktartóba, aztán eltüntettem a láthatatlan, sötét csapdákat, amiket még korábban a szobám köré vetettem ki, hogy figyelmeztessenek a hívatlan vendégekre.

Míg ki nem nyílt az ajtó, addig a napsütésben csillogó finom ereket festettem egy rózsaszirmon. Közben próbáltam nem gondolni rá, hogy a selymes illír szárnyak ugyanígy csillognak. Szépen eljátszottam, hogy teljesen a munkámba merülök, görnyedt háttal, oldalra hajtott fejjel. A meggyőzőbb hatás kedvéért csak lassan néztem hátra, mintha valóban nehezemre esne kiszakadni a festésből.

Az igazi erőfeszítést azonban a számra erőltetett mosoly jelentette, és az, hogy a derűt a tekintetemmel tegyem igazán meggyőzővé. Tükör előtt gyakoroltam, újra és újra. A szemem körül megjelentek a nevetőránccok, és alázatos, de boldog mosolyt vetettem Tamlinre.

És Lucienre.

– Ne haragudj a zavarásért! – szólt Tamlin. Figyelmesen kereste az arcomon azokat a borús árnyakat, amiket időnként arra használtam, hogy távol tartsam őt, főleg akkor, amikor a nap a dombok mögé bújt.
– De lassan ideje lenne készülődned a találkozóra.

Nagyot nyeltem. Leengedtem az ecsetet. Mintha az az ideges, bizonytalan lányka lennék, aki régen voltam.

– Ianthe-tel megbeszéltétek a dolgot? Tényleg eljön?

Azóta nem találkoztam a főpapnővel, hogy elárulta Hybernnek a nővéreimet, sőt, *mindannyiunkat* elárult. Rhysand nehezen kivehető, gyors üzenetei, amiket hitvesi kötelékünkön keresztül küldött át, csilapították aggodásomat Elain és Nesta miatt, de továbbra is Ianthe-et tettem felelőssé azért, ami hetekkel ezelőtt történt.

Lucien válaszolt nekem, és közben úgy tanulmányozta a képemet, mint aki valami megfejtést keres egy fontos talányra.

– Igen. Jó okkal tette azt, amit tett, és kész arra, hogy mindent megmagyarázzon neked.

Talán azt is elmagyarázza majd, hogy miért hiszi azt, hogy minden férfira rámászhatsz, függetlenül attól, hogy azok ezt akarják vagy sem. Többek között Rhysre vagy Lucienre.

Kíváncsi lettem volna Lucien véleményére, főleg azzal kapcsolatban, hogy épp *Lucien párja* esett áldozatul Ianthe Hybernnel kötött szövetségének. Elain. Csak egyszer beszéltünk róla, azon a napon, amikor visszatértem Tamlin házába.

Akkor megmondtam Luciennek, hogy *nem érdekel, mit mondott Jurian azzal kapcsolatban, hogy Rhysand hogy fog bánni a nővéreimmel, ahogy az sem, hogy az Éjszaka udvara milyen, mert Rhysandék nem fogják bántani Elaint és Nestát. Egyelőre nem. Rhysandnek más változatos lehetőségei is vannak, hogy ártson nekik.*

Úgy tűnt, Lucien még kételkedik. Ugyanis arra is utaltam, hogy talán azért vannak „lyukak” az emlékezetemben, mert engem más bánmódban részesítettek.

Ezt nagyon könnyen elhitték. Még azt is elképzelték, hogy Rhysand képes lenne bárkit is kényszerrel rávenni arra, hogy... Gondolatban hozzáírtam ezt a sértést is ahhoz a hosszú listához, amiért majd fizetni fognak.

Letettem az ecsetet, kibújtam a festékfoltos köpenyemből, amit óvatosan összehajtogatva letettem a székre. Ezen a széken gubbasztottam az elmúlt két órában.

– Megyek és átöltözöm – motyogtam, és laza copfomat átvetettem a vállamon.

Tamlin bólintott, és rám szegezte a pillantását, miközben felénk közeledtem.

– Nagyon szép ez a kép!

– Még messze van a késztlől – feleltem, a régi önmagamot adva, aki menekült a dicséretnek és bókák elől, mert nem akarta, hogy észrevegyék. – Nagyon kusza még az egész.

Őszintén szólva az egyik legjobb művem volt, annak ellenére, hogy hiányzott belőle a lélek. Azt pedig úgylis csak én vettem észre.

– Szerintem mostanában mindenki így érzi magát – mondta Tamlin előzékenyen, és mosolyogni próbált.

Én legszívesebben ingerülten a szememet forgattam volna, de inkább visszamosolyogtam, és ahogy elmentem mellette, megsimogattam a vállát.

Amikor tíz perc múlva előkerültem az új hálósobámból, Lucien már kint várt az ajtó előtt.

Két napomba telt, hogy megszokjam, és ne a régi szobámba menjek, azaz a lépcsőn felérve jobbra és ne balra forduljak. A régi szobában semmi sem úgy volt, mint régen.

Csak egyszer kukkantottam be, még akkor, amikor visszajöttem. Ripityára törött bútorok, szakadt ágynemű, a ruhák szerteszét dobálva, mintha Tamlin engem keresett volna a szekrényben. Látszott, hogy senkit nem engedtek be takarítani. Igazából a szőlőindák – a tüskék – miatt vált a szoba teljesen lakhatatlanná. Ott tekeredtek, kacskaringóztak a falakon, és teljesen körülfonták a romokat. Mintha bekúsztak volna az ablakpárkányról, mintha évszázadok, és nem hónapok teltek volna el.

Az a hálósoba most egy kriptá volt.

Habkönnyű ruhám puha, rózsaszín szoknyáit összefogva behúztam magam mögött új hálósobám ajtaját. Lucien a szemben lévő ajtónak dőlve állt.

Az volt az ő szobája.

Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ő intézte úgy, hogy vele szemben lakjak, és abban is biztos voltam, hogy fémszeme mindig az én lakosztályom felé néz, még álmában is.

– Csodálkozom, hogy ilyen nyugodt vagy annak ellenére, amit Hybernben bejelentettél – mondta üdvözlésképpen.

Megesküdtem rá, hogy megölöm az emberkirálynőket, Hybern királyát, Juriant és Ianthe-et azért, amit a nővéreimmal tettek. És a barátaimmal.

– Te mondtad az előbb, hogy Ianthe-nek jó oka volt arra, amit tett. Akármilyen dühös vagyok is rá, azért végig fogom őt hallgatni.

Luciennek korábban nem mondtam el, mit tudok a főpapnő valódi természetéről, mert akkor arról is be kellett volna számolnom, hogy Rhys miért dobta őt ki páros lábbal a házából: azért, hogy megvédje tőle magát és az udvarában élőket. Ez is túl sok kérdést vetett volna fel, és túl sok olyan hazugságot kérdőjelezett volna meg, amiket óvatosan adagoltam, hogy megóvjam Rhys udvarát – és egyben az *enyémet* is.

Ugyanakkor az is felmerült bennem, hogy a Velarisben történtek után szükséges-e ez egyáltalán. Ellenségeink tudtak a városról, tudták, hogy a jószág és a béke birodalma, és az első adandó alkalommal megpróbálták elpusztítani.

Rhyst egész halhatatlan életében kínozni fogja a bűntudat, mert Velarist azután támadták meg, hogy ő felfedte a város létezését az emberkirálynőknek.

– Ianthe olyan sztorival fog neked előállni, ami logikusnak fog tűnni – figyelmeztetett Lucien.

Vállat vontam, és elindultam a szőnyeggel borított, üres folyosón.

– Ezt magam is el fogom tudni dönteni. Te mintha már eldöntötted volna, hogy nem hiszel neki.

Lucien mellém lépett.

- Két ártatlan nőt rángatott bele ebbe az egészbe.
- Ezzel akarta megerősíteni a szövetségünket Hybernnel.

Lucien a könyökömnél fogva megállított.

Nem tiltakoztam, mert ha *tiltakoztam* volna, azzal leleplezem a látszatot, például ha gondolatutazással elhagyom a helyszínt, mint ahogy hónapokkal ezelőtt tettem az erdőben, amikor üldözött, vagy egy illír önvédelmi technikával nagyot rúgok a hátsójába.

- Ennél te okosabb vagy.

Ránéztem a széles, barna kézre a könyökömnél, aztán belenéztem a szemébe, a rozsdabarnába és a surrogó aranyba.

- Hol őrzí a lányt? – mormolta Lucien.

Tudtam, kire gondol.

A fejemet ráztam.

– Nem tudom. Rhysand millió helyet tud, de nem hinném, hogy általam is ismert helyen tartaná fogva Elaint.

- Azért sorold fel nekem őket! Csinálj egy listát róluk!

- Abban a pillanatban véged, hogy belépsz a területére.

- Akkor is életben maradtam, amikor utoljára ott voltam.

– Nem vetted észre, hogy engem is a bűvkörében tart, és hagytad, hogy magával vigyen. – Hazugság, szemenszedett hazugság.

Meg akartam sérteni, de nem jártam sikerrel. Lucien lassan elengedte a karomat.

- Meg kell találnom Elaint.

– Nem is ismered őt. A hitvesi kötelék csak egy testi reakció, ami elhomályosítja a józan ítélőképességedet.

- Veled és Rhysszel is ez történt?

Veszélyes kérdés. Szándékosan ijedten néztem, és felidéztem néhány emléket a Takácsról, a Csontfaragóról és a Middengard féregről, hogy valódinak tűnjön a félelmem.

- Nem akarok erről beszélni – mondtam remegő hangon.

A földszinten megkondult egy óra. Magamban hálaimát rebegtem az Egek Anyjához, és megszaporoztam a lépteimet.

– Elkésünk.

Lucien bólintott, de ahogy mentem lefelé, éreztem a hátamon a pilantását, pontosan a lapockáim között. Lent Ianthe várt bennünket.

Még el kell döntenem, hogy küldöm őt a halálba.

A főpapnő pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá Rhys képei alapján, amiket a múltjából felvillantott nekem, de akkor is így képzeltem el, amikor időnként arról ábrándoztam, hogy a karmaimmal kivájom a szemét, kitépem a nyelvét, és felmetszem a torkát. A haragom önálló életre kelt a mellkasomban, visszhangozta a szívverésem, ez ringatott álomba, de ezzel ébredtem. Igyekeztem elcsendesíteni magamban, miközben Ianthe-et bámultam a hosszú ebédlőasztal túlsó végén. Mellettem Tamlin és Lucien foglalt helyet.

Ianthe a világos csuklyáját és az ezüstdiadémot viselte, az áttetsző kék kövel.

A diadém közepén lévő drágakő Azriel és Cassian szifonjaira emlékeztetett. Felmerült bennem, hogy ahogy az illír harcosoknál, Ianthe drágaköve is arra szolgál-e, hogy a nyers mágiát uralhatóvá, egyben veszélyesebbé tegye. A jelenlétemben Ianthe soha nem vette le a követ, bár az is igaz, hogy annak sem voltam még tanúja, hogy a főpapnő mágiát használt volna, legfeljebb ha tündérfényt gyűjtött.

Ianthe lesütötte zöldeskék szemét, és a sötét faasztalt bámulta. A csuklya beárnyékolta hibátlan arcát.

– Mindenekelőtt őszintén bocsánatot szeretnék kérni. Az az érzés vezérelt, hogy pontosan azt tegyem, amire vágysz, de nem mertem ezt nyíltan megmondani neked. Másrészt erősebbé akartam tenni szövetségünket Hybernnel.

Szépen hangzó, aljas hazugságok. Ugyanakkor kíváncsi lettem volna a valódi szándékaira... Hetek óta vártam erre a találkozóra, eljártszottam, hogy jobban vagyok, sőt *meggyógyultam* azokból a „borzalmakból”, amiket Rhysandnél kellett átélnem.

– Mégis miért kívánnék a nővéreimnek ilyen kínszenvedést? – kérdeztem remegő, hideg hangon.

Ianthe felemelte a fejét, és figyelmesen szemügyre vette bizonytalanodó, kissé tartózkodó arckifejezésem.

– Azért, hogy mindig együtt lehessetek. Ha pedig Lucien korábban rájött volna, hogy Elain a párja, akkor belepusztult volna abba, hogy csak néhány közös évtized adatik meg nekik.

Elain nevének említésére legszívesebben felmordultam volna, de visszafogtam magam. Helyette fájdalmas csöndbe burkolóztam, ez az álarc volt a legújabb az arzenálomban.

– Ha hálát vársz, akkor várhatsz még egy darabig, Ianthe – jelentette ki ekkor Lucien.

Tamlin figyelmeztető pillantást vetett rá, nemcsak a kimondottak, hanem a hangneme miatt is. Még az is lehet, hogy Lucien előttem öli meg Ianthe-et azokért a borzalmakért, amiket azon a napon Elainnek okozott.

– Egyáltalán nem várok hálát – tiltakozott Ianthe halkán, tágra nyílt szemmel, tökéletesen eljátszva a bűnbánó szerepét. – Megbocsátást sem várok, megértést viszont igen... Ez az én otthonom is. – Karcú, ezüstgyűrűkkel és karkötőkkel ékesített kezével körbemutatott a termen, a házban. – Olyan szövetségeket kellett kötnünk, amilyeneket korábban elképzelni sem tudtunk. Lehet, hogy ezek nem annyira kíváncsók, de... Hybern túl erős ahhoz, hogy meg tudjuk állítani. Csak átvészelni lehet, mint valami vihart. – Tamlin felé pillantott. – Hónapokig nagyon keményen dolgoztunk, készültünk Hybern elkerülhetetlen érkezésére. Súlyos hibát követtem el, és örökké bánni fogom a fájdalmat, amit okoztam vele, de folytassuk együtt ezt a fontos

munkát. Találjunk együtt megoldást arra, hogyan biztosíthatnánk országunk, népünk megmaradását.

– És milyen áron? Hány ember halála árán? – tudakolta Lucien.

Újabb figyelmeztető pillantás Tamlin felől, de Lucien nem törődött vele.

– Elmondom, mit láttam Hybernben – folytatta Lucien, és olyan erővel ragadta meg a széke karfáját, hogy a fa megnyikordult. – A király ígéretei mindig is üres ígéretek voltak. Ígért ő már békét, ígerte, hogy nem támad meg egy területet... – Elhallgatott, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy Ianthe erről simán beszámolhat a királynak. Elengedte a széket, kinyújtotta az ujjait, aztán visszatette a kezét a karfára. – Óvatosnak kell lennünk.

– Azok leszünk – ígerte meg Tamlin. – De már beleegyeztünk bizonyos feltételekbe. Áldozatokat hoztunk. Nem elég, hogy Hybern a szövetségesünk, nélküle is erős, egységes frontot kell mutatnunk Prythian többi része előtt.

Tamlin még mindig bízott Ianthe-ben, továbbra is azt hitte, hogy a főpapnő csak hibát követett el. Fogalma sem volt arról, hogy mit leppez a szépség, a finom ruha és a jámbor kántálás. De ugyanez a vakság akadályozta őt abban is, hogy meglássa, mi forr bennem az álcám alatt.

Ianthe újból lehajtotta a fejét.

– Addig nem nyugszom, míg nem bizonyítom be, hogy méltó vagyok a barátaimra.

Lucien láthatóan csak nagy igyekezettel tudta türtőztetni magát, Tamlin szólalt meg:

– Mindannyian ezzel próbálkozunk.

Újabban ez volt a kedvenc szava: *próbálkozni*.

Én csak nyeltem egyet, elég feltűnően, hogy hallja, és lassan, Ianthe-re nézve bólintottam.

– Soha többet ne tegyél ilyet!

Ostoba kérés volt. Ianthe viszont azonnal rábólintott, biztos voltam benne, hogy ilyesmit várt tőlem. Lucien hátradőlve hallgatott, láthatóan nem akart többször megszólalni.

– Bár Luciennek igaza van – bukott ki belőlem, és aggodalmaskodó arcot vágtam. – És mi lesz a Tavasz udvarában élőkkel? – Aggódva néztem Tamlinre. – Amarantha kegyetlenül elbánt velük, rabszolgákat csinált belőlük. Nem hiszem, hogy jól tűnének egy hyberni megszállást. Eleget szenvedtek.

Tamlin vonásai megkeményedtek.

– Hybern királya ígéretet tett nekem arra, hogy a népünknek nem esik bántódása. – *Népünknek*. Majdnem ráförmedtem, de aztán inkább megértően biccentettem. – Ez is része volt a... megállapodásunknak. – Amivel egész Prythiant eladta, amivel mindent eladott, ami becsületes és jó volt benne csak azért, hogy engem *visszakapjon*. – Népünket semmilyen veszély nem érheti, ha a hyberniek idejönnek. Ugyanakkor kihirdettem, hogy a családok költözzenek át a birodalmunk keleti részére. Csak átmenetileg.

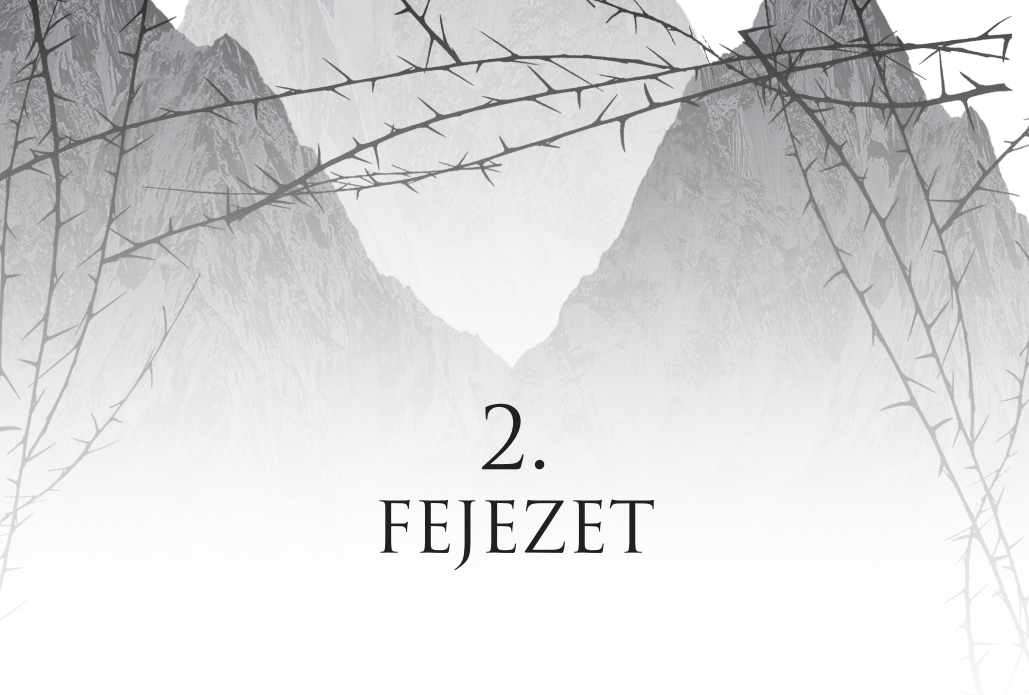
Jól van. Legalább a szívén viseli az emberek biztonságát, legalább belegondolt, hogy Hybern milyen aljas játékokat szeret játszani, és a királyuk hiába esküszik meg valamire, lehet, hogy az ellenkezőjét teszi. Azzal, hogy a leginkább veszélyeztetett csoportokat elterelte az útból, jelentősen megkönnyítette az én feladatomat is. Ezek szerint kelet – elraktároztam ezt az értékes infót. Ha keleten biztonságos a helyzet, akkor... Hybern biztos nyugat felől fog érkezni.

Tamlin nagyot sóhajtott.

– Ezzel pedig el is érkeztünk találkozónk másik okához.

Feszülten összpontosítottam, de az arcomra mérsékelt érdeklődést erőltettem.

– Holnap érkezik az első delegáció Hybernből – jelentette be Tamlin. Lucien aranybarna bőre teljesen elfehéredett. – Jurian dél körül itt lesz.

2. FEJEZET

AZ ELMÚLT HETEK BEN ALIG ESETT SZÓ JURIANRÓL, és az emlékezetes hyberni éjszaka óta nem is láttam a feltámasztott emberparancsnokot.

Jurian az Üstnek hála született újjá, teste undorító maradványai-
ból, amiket Amarantha trófeaként őrzött ötszáz évig. Amarantha egy
szemben tartotta fogva a lelkét, és úgy kellett századokon keresztül vé-
gignéznie, mi történik. Jurian örült volt, már jóval azelőtt megtebo-
lyult, hogy Hybern királya visszahozta volna őt az életbe, hogy a segít-
ségével leigázza a mit sem sejtő emberkirálynőket.

Tamlin és Lucien biztosan tudott erről, és látták, milyen furcsán
csillog Jurian szeme. Ám nem különösebben foglalkoztak azzal, hogy
Hybern királya megkaparintotta az Üstöt, amivel az egész világot el le-
het pusztítani, mindjárt a fallal kezdve. Az egyre gyarapodó, veszedel-
mes tündérhadseregeket és a gyenge, védtelen emberek területeit pedig
csak a fal választotta el egymástól. Nem, emiatt a veszély miatt Lucien
és Tamlin nem forgolódott álmatlanul éjszakánként. Sőt, képesek vol-
tak meghívni ezt a szörnyeteget az otthonukba.

Tamlin a visszatérésem után ígéretet tett arra, hogy be fog vonni a terveibe, és részt vehetek minden megbeszélésen. Be is tartotta a szavát, tájékoztatót Jurian érkezéséről két hyberni parancsnokkal egyetemben, és azt mondta, hogy legyek ott a fogadásukon. A falat akarták ellenőrizni, meg akarták találni a legmegfelelőbb helyet, ahol az Üsttel át lehetne törni, amennyiben visszanyeri teljes erejét.

Az Üstöt láthatólag kimerítette, hogy a nővéreimet tündérré változtatta. De ez gyenge vigasz volt. Mindenekelőtt azt kellett kiderítenem, hol akarnak támadni, és az Üst mennyi idő múlva lesz újra bevethető. Ezután pedig ki kell csempésznem ezeket az információkat Rhysandnek.

A fogadás napján különös gonddal öltöztem. Egész éjszaka forgozódtam, miután együtt vacsoráztam a büntudattól gyötört Ianthe-tel, aki szinte a porban csúszott előttem és Lucien előtt. Úgy tűnt, hogy a főpapnő csak azután akar megjelenni, hogy a hyberni parancsnokok elrendezkedtek. Azt csicseregte, hogy addig nem akar háborgatni bennünket, míg a parancsnokok meg nem ismerkednek velünk. Elég volt egy pillantást vetnem Lucienre, és tudtam, hogy egyetértünk: Ianthe valószínűleg nagyszabású belépőt tervez.

Számomra, a terveim szempontjából ennek nem volt különösebb jelentősége. Az elképzeléseimet hitvesi kötelékünkön keresztül átküldtem Rhysnek. A kapcsolódásunk most éjsötét folyosónak tetszett.

Nem mertem túl gyakran használni a kötelékünket.

Érkezésem óta csak egyszer kommunikáltam Rhysanddel, miután a régi hálószobámba lépve láttam, hogy mindenütt ott burjánognak a tüskés indák. Olyan volt, mintha nagy távolságra kiabáltam volna, vagy víz alatt próbáltam volna beszélni. *Jól vagyok, biztonságban vagyok. Hamarosan jelentkezem, mielőtt többet megtudok.* Megvártam, míg a szavak keresztüljutnak a sötétségen, aztán kérdeztem csak: *Életben vannak? Súlyosak a sérüléseik?*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Még soha nem hallottam ilyen rosszul a köteléken keresztül, még akkor sem, amikor itt laktam, és Rhysand arra használta ezt a csatornát, hogy ellenőrizze, a kétségbeesésem nem temetett-e teljesen maga alá.

Eltartott egy ideig, míg megérkezett a válasz. *Szeretlek. Életben vannak. Gyógyulnak.*

Ennyi volt. Mintha meghaladta volna az erejét, hogy többet mondjon.

A beszélgetésünk után visszabandukoltam az új lakosztályomba, és magamra zártam az ajtót. A szobámat szilárd levegőfallal vettem körül, hogy senki ne érezze meg néma könnyeim szagát, aztán bekucorodtam a fürdőszoba sarkába. Egyszer már üldögéltem így, egy hosszú, sivár éjszakán a csillagokat nézve. Most a tiszta kék eget néztem a nyitott ablakon keresztül, hallgattam a madarak csiripelését, és a legszívesebben elordítottam volna magam.

Nem mertem Rhysnél többet kérdezősködni Cassianról, Azrielről vagy a nővéreimről. Félttem a választól, hogy esetleg milyen rosszul vannak, és vajon meggyógyulnak-e egyáltalán. Attól is félttem, mit tennék a felelősökkel. *Gyógyulnak. Életben vannak és gyógyulnak.* Mindennap erre kellett gondolnom. Bár még mindig hallottam magamban a sikolyukat, és éreztem a vérük szagát. De nem kérdezősködtem Rhysnél, nem mertem a kötelékünket újra használni.

Nem tudtam, hogy ki lehet-e hallgatni egy pár néma üzeneteit. A hitvesi kötelék szagát mindenesetre lehetett érezni, és nagyon kockázatos játékot űztem. Mindenki azt hitte, hogy Rhysszel megszakadt a kapcsolatunk, és csak azért érezni rajtam a szagát, mert erőszakosan bánt velem. Azt hitték, hogy idővel, ráadásul ilyen távolságban a szaga gyengülni fog, majd teljesen eltűnik. Hetek vagy hónapok múlva. Ha viszont nem kopik meg, és megmarad... Akkor lépnem kell, függetlenül attól, hogy rendelkezem-e a szükséges információkkal.

Ezért használtam olyan ritkán a kötelékünket, mert ezzel lehet, hogy erősödött a szaga rajtam. Még ha végtelenül hiányoztak is a